

KVINDEN OG SAMFUNDET

UDG. AF DANSK - KVINDE-SAMFUND

Nr. 6.

30. Marts 1907.

23. Aarg.

Det, som bør dø.

Indvortes fornunderen over verden

Frem gennem Livet er min Retfærdssans bleven saarbar. Det er ikke saa meget sket ved at læse om Lovenes Uretfærdighed, som ved ude i Livet at opleve Konsekvenserne, Dramaerne selv. Levende Mennesker, som stred og døde — eller som stred, lod sig knægte og blev Pjalte, hvilket er at dø paa anden og sørgeligere Maade.

Jeg er faret op og har hidsig spurgt: Jamen dette er da umuligt i et kultiveret Samfund! og man har svaret med et Skuldertræk og et hypokondert Smil: Loven, kære!

Jeg kendte en ung Kvinde — formuende — hun blev gift, Ordningen var Formuefællesskab selvfølgelig. Hun kendte ikke Ægtepagt af Navn, og havde hun kendt den, havde hun formodentlig ikke taget den, saa poetiske er vi Kvinder jo endnu, og endda beskyldes vi for at være beregnende, intrigante og mange andre pæne Ting.

Vedkommende unge Kvindes Formue gik ind i Mandens Bedrift; der gik nogle Aar, og de fik Børn. Saa kom der en kedelig Historie op, hun havde forfalsket et Produkt fra Bedriften, gjort det Gang paa Gang, til Modtagerne endelig opdagede det. Det laa specielt under hendes Varetægt, men ingen var i Tvivl om, at han, selv om han ikke just havde hjulpet hende, saa dog hele Tiden havde været medvidende om, hvad der skete. Inden Sagen gik til Politiet, tilbød imidlertid Bestyrelsen at lade Sagen dø hen mod en rimelig Erstatning, en cirka tusinde Kroner. Manden afslog Tilbudet. Og den unge Kone havde ikke Ret

til at tage af sin egen Formue og redde sit Navn. Sagen gik til Politiet, hun rik sin Dom, udstod sin Straf, kom hjem og døde et halvt Aars Tid efter af Svindsot — en Familiesygdom ganske vist, men fra den Dag hun kom tilbage fra Fængslet og til hendes Lig førtes bort, havde hun ikke været udenfor Hjemmets Dør! Man sagde folkeligt det traditionelle: hun havde sørget sig ihjæl.

Hvorefter Gemalen ved Hjælp af sine fordoblede Midler giftede sig med et derefter afpasset Parti og førte en ny Formue ind i Bedriften samt Stedmoder til Afdødes Børn.

Det er ikke min Mening at ville forsvare et Bedrageri, fordi det er gjort af en Kvinde. Men mangfoldige Mennesker, Mænd som Kvinder, er bleven reddede ved en Pengesum bag Kulisserne og har siden levet ulasteligt. Det der den Gang, ligesaavel som i Dag, krænkede min Opfattelse af individuel Ret, det var, at hun raadede saa lidt over sine egne Midler — og hun havde dog haft de fleste — at det skulde bero paa hans Naade, paa den Ene-Afgørelse, som Loven hjemler Manden, hvorvidt hun skulde straffes eller ikke. I de fleste Tilfælde vilde en Mand have dækket, derom er der vel ingen Tvivl, men han kan, hvis han vil, rolig putte hendes Penge i sin Lomme og lade hende faa Vand og Brød. I dette Tilfælde kostede Lovens Partiskhed et Menneske Livet.

Det er sagt saa ofte, at Loven ikke er retfærdig, det er snart saa fortærsket, at ingen gider høre det mere. Kun i det Øjeblik man støder paa de rene, skrigende Eksempler, da løftes Forstaaelsen et mægtigt Stykke i Vejret, for da er det Livet selv, som prædiker.